

Na putu

KREPOSTI

SCHIO

„Talijanski
Manchester“

Putujući najprostranijom regijom sjeveroistočne Italije, pokrajinom Veneto, uočavamo visok stupanj kultiviranosti tla, razgranatu mrežu kanala za navodnjavanje i impresivne nasade vinove loze i ostalih poljodjelskih kultura. Taj je kraj od antičkih vremena poznat po proizvodnji vune, a osobito rubni dijelovi prema planinskom predjelu u kojima je otežano kultiviranje tla, ali koji obiluju čistom vodom, mineralima i – vunom. Kada se već nisu mogli baviti poljodjelstvom, žitelji tog kraja počeli su se baviti drugim djelatnostima, obrtima za obradu vune i tekstila, metala i sl., stvarajući naselja na obroncima brežuljaka zaštićenih od poplava. Tako je na dva brežuljka nastao gradić Schio: jedan brežuljak bio je sjedište vjerskih, a drugi svjetovnih autoriteta. Slično kao i naš Zagreb. U njihovom podnožju, uz kanal sagrađen nakon katastrofalne poplave 1123. godine, osnivali su se razni obrti, začetnici današnje industrije. Schio je poput ostalih naselja te regije početkom 13. stoljeća bio slobodna općina, kasnije pada pod vlast Viscontia, a najintenzivniji razvoj započinje tijekom vladavine Mletačke Republike, kada postaje centar za proizvodnju vune, te ga mnogi i danas nazivaju «talijanskim Manchesterom». Mletački patricij Nicolo Tron u 18. stoljeću pokušava unaprijediti tekstilnu industriju koristeći se iskustvima i inovacijama engleskih tekstilaca, no uslijedio je prodor Francuza i Napoleonova osvajanja koja su izazvala stagnaciju sve do sredine 19. stoljeća.

Napoleonovim porazom i taj kraj dolazi

pod habsburgovsku dominaciju, a Schio dobiva status grada. Tada Alessandro Rossi ostvaruje svoje poduzetničke ideje i osniva danas vodeću talijansku tekstilnu tvrtku «Lanerossi». Rossi je bio čovjek širokog intelekta i kulture, tako da uz razvoj tvornice gradi i kuće za svoje radnike, jaslice i vrtiće za njihovu djecu, škole, kazalište, crkve... uređuje gradske perivoje, od kojih je najljepši egzotični Jacquard sa umjetnim stijenama, spiljama, kipovima likova iz bajki... Godine 1879. Rossi podiže spomenik posvećen svojim radnicima: statuu čovjeka koji ponosno drži čunak, dio tkalačkog stana, simbol tekstilne industrije i svojevrstan simbol grada poznat kao l'Omo.

KREPOSTI

Vjera, ufanje i ljubav dar su Božji što ih dobivamo već pri krštenju, bez naše zasluge, ali se potom od svakoga čovjeka traži da ih pod utjecajem milosti razvije do za njega najvišeg mogućeg stupnja. Ove kreposti povezuju nas s Bogom i s drugom djecom Božjom, s našim bližnjima. U svom hodu u vremenu one su naš putokaz ka vječnosti. Tako hodajući hvalimo i častimo Svevišnjeg. Hodočastimo putem kreposti!

Vjera je prva među krepostima, neophodna da se približimo Bogu. Vjera je «vozačica svih kreposti», pa tako i ljubavi i nade. Po vjeri Božja riječ postaje svjetlo našeg razuma, mjerilo našeg života, kao što kaže Sveto pismo: »Pravednik živi od vjere«. Vjera se ne pokazuje. Vjera se živi! Zato i na ovom našem hodanju i čašćenju Boga, ali i u našem životu uopće, neka vjera bude naš vodič, naša radost i naš život.

Što više shvaćamo Božju veličinu i sreću uz Njega u vječnom životu, to više za njim težimo, ali i strahujemo hoćemo li tamo s našim slabostima. Predali bismo se malodušju kad ne bi imali pomoć kreposti ufanja, nade. No, moramo je imati u pravoj mjeri. Pretjeramo li, mogli bi pomisliti da ćemo se spasiti bez zasluga, a s

premalo ufanja upali bismo u beznađe, u očaj.

Naš je život ispunjen nadanjima. Mnoštvom raznih nada. Nada je ta zbog koje čovjek ne odbacuje svoj život, nego se uvijek iznova pati i muči. Ako temeljimo svoj život isključivo na «malim nadama», tada je on besmislen jer male nade ne mogu riješiti osnovni problem čovjekova života, a to je smrt. Isto tako ako svoj život temeljimo na «velikim nadama» (ovosvjetskim utopijama), ni one ne daju odgovor na slijepu ulicu čovjekova smrtnog života. Što, dakle, činiti ako ni «male» ni «velike» nade nikamo ne vode? Prestati se nadati? Ali, kako uopće zamisliti život bez nade?

Papa Benedikt XVI u svojoj enciklici «Spe salvi» daje kršćanski odgovor na čovjekovo pitanje o smislu ili besmislu nade: Samo Velika Nada – Isus Krist – spašava. Bez te Velike Nade sve ostale «male» i «velike» nade su zaista najgore od svih zala.

Kršćanska vjera u Boga oblikuje i mijenja čovjekov život. Kao primjer promjene života papa spominje afričku sveticu Josipu (Josephinu) Bakhitu, skromnu Afrikanku koja je prošla životni put od ropkinje do redovnice i svete, sve zahvaljujući što je, usprkos teškome životu, uvijek tražila nadu.

Sv. Josephina Bakhita

Bakhita je rođena 1868. godine u selu Olgossa, u pokrajini Darfur (Sudan). Odrasla je sa roditeljima, tri brata i dvije sestre. U devetoj godini života oteli su je trgovci robljem i dali joj ime Bakhita (Sretnica). Prodavali su je po tržnicama u El Obeidu i Khartoumu. Promijenila je pet vlasnika, doživjevši brojna poniženja i patnje ropstva, kako fizička, tako i psihička i moralna, uslijed kojih je zaboravila čak i ime koje su joj dali roditelji. Četvrti vlasnik dao ju je tetovirati, tako da je po tijelu imala 114 raznih oznaka. Godine 1883. otkupio ju je Calisto Legnani, talijanski konzul, njen peti vlasnik. Po prvi puta od otmice netko se prema njoj odnosio kao prema ljuskom biću. U konzulovoj rezidenciji Bakhita je doživjela iskustvo mira, topline i trenutke radosti, iako ju je stalno pratila nostalgija za vlastitom obitelji koju je zauvijek izgubila.

Političke prilike uvjetovale su konzulov povratak u Italiju, te je uspio povesti sa sobom i Bakhitu koja je postala dadilja kćerke konzulova prijatelja Augusta Michielia. Malena Mimmina je za vrijeme roditeljskog poslovnog odsustva bila povjerena na čuvanje redovnicama Družbe kćeri milosrđa. Zajedno s njom bila je i Bakhita. Tamo je po prvi put čula za Boga kojega je još kao dijete «osjetila u srcu, ali nije znala tko je On zapravo». Gledajući sunce,

mjesec i zvijezde pitala se: «Tko bi mogao biti Stvoritelj ovih predivnih stvari?»

Nakon nekoliko mjeseci katekumenata, Bakhita je primila sakramente kršćanske inicijacije i dobila ime Josefina Margarita Afortunada. Bilo je to 9. siječnja 1890. godine. Često su je viđali kako ljubi mjesto gdje je krštena: «Ovdje sam postala Božja kćerka!» Svakim novim danom bila je sve više svjesna Boga kojega je upoznala i zavoljela. Njega koji ju je cijelo to vrijeme vodio do sebe uistinu tajanstvenim putovima. Kada su gospoda Michieli htjeli

svoju kćerku i Bakhitu povesti natrag u Afriku, Bakhita je sa neobičnom čvrstinom i hrabrošću izjavila da želi ostati sa sestrama i služiti Gospodinu koji joj je pokazao mnoštvo dokaza svoje ljubavi. Dana 8. prosinca 1896. godine položila je redovničke zavjete i idućih pedeset godina djelovala kao redovnica. Postala je istinski svjedok Božje ljubavi. Živjela je u maloj zajednici u mjestu Schio, odredištu našeg hodočašća, gdje je još uvijek zovu «naša Crna Majka.» Bila je posebna po ljubaznom glasu kojim je tješila malene, siromašne i sve one koji su u patnji dolazili u njihovu zajednicu u nadi da će dobiti potrebitu pomoć.

Njezina poniznost, jednostavnost i stalan osmeh na licu osvojili su srca svih građana koji su je već tada doživljavali kao sveticu. I njezine sestre u zajednici iskazivale su joj poštovanje zbog njezine velike dobrote i duboke čežnje da učini Gospodina

poznatim svima. Govorila je: «Budi dobar, voli Gospodina, moli za one koji ga ne znaju. Velika je to milost – upoznati Boga!»

S godinama počelo ju je napuštati zdravlje. Posjetitelji bi je pitali kako se osjeća, a ona bi odgovarala: «Kako Gospodin želi.» Kad su je pitali hoće li u raj, odgovarala je:

«Idem polako, korak po korak, zato što nosim dvije teške torbe – jednu koja sadrži moje vlastite grijehе, drugu koja je ispunjena Kristovim zaslugama. Kada dođem k Bogu, otvorit ću mu te torbe i reći da donese konačan sud.»

Umrla je 8. veljače 1947. godine u samostanu u Schiu. Zadnje riječi su joj bile: «La Madona! Madona!»

Njezino tijelo najprije je pokopano u grobnicu jedne obitelji na gradskom groblju, a 1969. godine prenijeto je u crkvu Svete Obitelji u samostanu Canossa u Schiu.

Glas njezine svetosti proširio se na sve kontinente i mnogi danas primaju milosti po njezinom zagovoru. Dvanaestak godina nakon njezine smrti počelo se ozbiljno raspravljati o tome da ju se proglasi «Službenicom Božjom». Proglašena je blaženom 17. svibnja 1992. godine, a 1. listopada 2000. godine papa Ivan Pavao II proglasio ju je svetom.

Tom prilikom u svojoj homiliji papa Ivan Pavao II joj je zahvalio na tome što je «ostavila mržnjom i nasiljem podijeljenom svijetu poruku evanđeoskog praštanja.» Naime, u svojoj autobiografiji ona izjavljuje:

«Da mogu ponovo sresti svoje otmičare i one ljude koji su me držali u ropstvu, kleknula bih pred njih i poljubila im ruke, jer da nije bilo njih, ja nikada ne bih postala kršćankom i vjernicom.»

Bakhita je prva osoba iz Sudana koja je proglašena svetom, pa čak i blaženom. Ona je i prva osoba iz Afrike (nakon nekolicine iz Sjevernoafričke ranokršćanske jezgre, prije islamizacije) proglašena svetom. Sv. Bakhita je simbol vjere i jedinstva kršćana u ratom opustošenom Sudanu, osobito u njenom rodnom Darfuru,

a njen spomendan 8. veljače slavi se širom kršćanske Afrike.

Nekoliko misli sv. Bakhite

Sve sam dala svom Gospodinu. On će se brinuti za mene... najbolje stvari za nas, nisu one za koje mislimo da su najbolje, nego one koje nam Gospodin udijeli.

Kada jedna osoba voli drugu svim srcem, tada čezne da bude sa tom osobom: stoga čemu strah od smrti? Smrt nas vodi k Bogu!

O Bože, da mogu odletjeti k svim ljudima na svijetu i zboriti im o Tvojoj dobroti, koliko bi duša samo osvojila!

MARIJA KRALJICA LJUBAVI

Bilo je to 25. ožujka 1985. godine, na blagdan Blagovijesti. U malenoj crkvi sv. Martina, najstarijoj crkvi u Schiu, Bogorodica je pozvala Renata Barona, običnog malog čovjeka, građanina tog grada, da otpočne, zajedno s Njom, hodočašće vjere. Predstavila mu se kao Kraljica ljubavi.

Crkvice sv. Martina sagrađena je u 7. stoljeću, a od 10. stoljeća pripadala je Benediktinskoj opatiji u Vicenzi. Od 1810. godine u privatnom je vlasništvu, ali dostupna vjernicima. Od vremena studija, tamošnji kapucini povjerali su Renatu Baronu održavanje te romaničke crkvice na posjedu iza samostana San Nicolo.

Pietro Renato Baron rođen je 7. prosinca 1932. godine u Schiu u katoličkoj obitelji. Strojarske struke nekoliko je godina radio u tekstilnoj industriji, a potom do umirovljenja 1989. kao službenik u uredu za nove autoceste. Svibnja 1962. godine oženio se Margheritom Menin. Od 1970. do 1975. bio je gradski vijećnik

zadužen za javne radove, a do 1985. godine bio je i tajnik Demokršćanske stranke u Schiu. Suvremenici ga opisuju kao poštenog i praktičnog čovjeka, cijenjenog od suradnika i nadređenih. To dokazuje i činjenica da se po Ukazanjima samoinicijativno podvrgao medicinskoj kontroli i dobio uvjerenje da je duševno zdrav!

Već u dobi od osam godina, kada je 1940. godine u Schiu postavljen na čašćenje kip Majke Božje od Svete Krunice, kojeg je za tamošnju kapucinsku crkvu izradio Romano Cremusco, Renato je počeo gajiti posebnu pobožnost prema Blaženoj Djevici Mariji. Jedanaest godina kasnije, Renato preuzima obvezu održavanja crkvice Sv. Martina, te u jednom kutu sakristije kapucinske crkve nalazi zametnut taj Gospin kip. Zamolio je kapucine da ga u Marijinom svibnju donese u crkvicu sv. Martina, te je ovaj kip tijekom cijelog svibnja 1952. godine čašćen u drevnoj crkvi sv. Martina. Kada su 31. svibnja

1952. kip trebali u procesiji vratiti u kapucinsku crkvu, nastalo je nevolje, te je kip ostao u San Martinu cijele godine. I koncem svibnja 1953. spremala se procesija da vrati kip, no i tada je nevolje omelo tu nakanu. Isto se dogodilo i koncem 1954. godine. Tada je kapucinski gvardijan rekao: „Ostavite taj kip u San Martinu; očito je da Majka Božja tamo želi ostati.“

U noći od 20. na 21. ožujka 1985. godine Renato je usnuo neobičan san: Našao se u prostoru jedne polurazrušene kuće koju je raznio vihor. Na kući je ostao još krov. Renato je imao osjećaj da je to đavolski nasrtaj, stoga je više puta

kriknuo: „Zdravo Marijo! Zdravo Marijo!“ Tada se otvori zid i on ugleda Majku Božju nalik na Gospin kip u svetištu Monte Berico, te se osjeti oslobođen od svih napadaja. U dvije slijedeće noći usnuo je isti san. Treći put više nije bilo vihora, stoga mu je Majka Božja rekla:

„Zašto ne dolaziš u San Martino? Trebam s tobom razgovarati. Dođi, posjeti me u svojoj crkvi!“

Slijedećeg dana hodočastio je Renato u Monte Berico, u dan kada je imao mnoštvo obaveza, no ipak je slijedio Gospin poziv i 25. ožujka otišao u crkvicu sv. Martina da tamo moli Kronicu. Nakon druge Zdravo Marije imao je osjećaj kako mu duša mora napustiti tijelo, da mora umrijeti. Nije čuo niti vidio ništa oko sebe. Tada se kip Majke Božje počeo pokretati i govoriti. Renato se nije sjećao svega što mu je Bogorodica govorila za tog, prvog Ukazanja. Sjeća se da je, između ostalog, kazala:

„Jučer sam te čekala. Od danas dolaziti ćeš svaki dan, jer ja moram s tobom mnogo toga govoriti, a zatim ćeš ti to zabilježiti. A sada dobro pripazi! Dođi ponovo sutra, tada ću ti reći ostalo.“

Kad je Renato ponovo došao k sebi, istrčao je uplašen iz crkve, ne zaključavši je. Povukao se u vrt kako bi bio sam. Mislio je: To nije moguće da se kip pokreće i govori. Pokušavao je taj događaj otkloniti od sebe, zaboraviti, no sve mu je ostajalo duboko u sjećanju. Vrativši se kući, nikome nije spomenuo svoj posebni doživljaj.

Narednog dana Renato je došao da zaključa crkvu. Počeo je moliti pred kipom i uskoro primjeti da je Gospa došla; on osjeti kako njegova duša ostavlja tijelo dok je slušao Gospine riječi:

„To sam ja, ja sam Marija, ja sam Majka Božja. Ja sam to stvarno koja ti govori. Primi ozbiljno to što ti govorim pa od sada zapisuj sve. Ja ću te pripremiti pa ćemo zajedno poći na putu vjere. Poslat ću ti prijatelje, apostole koji ljube Mariju... Ja ću ti ih privesti te ćeš ti s njima poći hitrije jer trebamo mnoge duše obratiti i privesti Isusu.“

Ovoga puta nije pobjegao iz crkve, već je osjetio veliku radost. Plakao je od radosti te molio duže vrijeme. Više nije bilo dvojbe da mu se ukazala Bogorodica. Razgovarao je o tome sa svojom suprugom koja je sumnjala u nadnaravnost događaja. Rekla mu je da je možda vidio ili čuo duše iz Čistilišta – budući je u kripti crkvice našao i pokopao ljudske kosti. Rekla mu je da bi trebao uzeti blagoslovljenu vodu te poškopiti to mjesto. On je

učinio prema supruginom savjetu i upravo htjede škropiti – kad mu padne škropilo. Ukaže se Gospa te mu reče: **„Ja sam ona koja te moram blagosloviti. Ja sam ta koja te blagosliva. Ne plaši se.. budi pametan. Doći će dan kada će se mnogi ovdje uspinjati zajedno s tobom na molitvu. Naprotiv drugi ti neće vjerovati. Podnesi to, vjeruj i moli i za njih.“**

Za vrijeme molitve Krunice 2. travnja 1985. godine, prilikom izgovaranja riječi: „...plod utrobe tvoje Isus“ – prekinula ga je Gospa i zatražila: „Od sada ćeš govoriti „plod tvoga Srca Isus“. Dan kasnije povjerila je Renato poruku da je pošalje u svijet. Renato Baron i njegova novoformirana molitvena zajednica primili su 4. ožujka 1986. godine novu dužnost:

„Ovo je vaš važan zadatak: sakupljati mlade od svih bližih i daljih župa, omogućiti im da čuju moj glas, vodite ih Isusu. Zajedno s njima promjenit ćete svijet te pobijediti zlo.“

Usljedile su stotine razgovora sa Presvetom Djevicom sve do Renatove smrti 2004. godine. Sve poruke objavljene su u knjizi „Maria chiama“ (Marija zove) i sadrže volju Neba koja objedinjena glasi :

Marija, Kraljica ljubavi došla je zato što nas ljubi i zato jer nam želi reći koliko Isus pati zbog grijeha i ravnodušnosti ljudi.

Slijedom Marijinih riječi svi se mi moramo obratiti i prestati zloupotrebljavati Božju dobrotu. Neophodno je da učvrstimo svoju

vjeru hraneći je jakošću molitve. Molitvom ćemo biti bliže Nebu, a pokorom i postom žrtvovat ćemo se i biti primjer ostalima. Grleći Isusov Križ vratit ćemo se, uz pomoć Duha Svetoga, i odvesti sa sobom svoju braću Njemu. Ovo je naša misija: pokloniti sebe za spasenje, prenoseći ljubav Isusovu i poniznost i bez suđenja. Neka evanđelje uvijek bude naš vodič. Ako se pouzdamo u Boga, živjet ćemo u radosti, bez obzira na sve patnje, jer će na našim križevima nastati radost.

Moramo biti hrabri, čistog srca i uvijek u milosti, jer u našem životu ne možemo ništa napraviti bez Božje milosti.

Marija nas brižljivo poziva da nosimo Njene riječi ljudima jer je Njena velika želja da se posvetimo Njenom neokaljanom Srcu.

Bit poruka iz San Martina u Schiu pokazuje nam Marijinu želju da svjedočimo svoju vjeru kroz djela, preko „Djela ljubavi“, kako Ona naziva veliki Nebeski plan za spasenje svijeta: duhovna i materijalna djela. Kako bi se ostvarile ove prve zamisli nastao je u Schio Marijin pokret „Kraljica ljubavi“. To je pokret molitve i evangelizacije; a za vjernike je nastala „Udruga djela ljubavi“ – organizacija

koja gradi i upravlja socijalnim i misionarskim službama preko milostinje i volonterstva. Ovo se temelji na dvije najvažnije Marijine poruke na tu temu:

„Predala sam vam mladež, sada bih htjela vašu pomoć i za starije. Udružite snage; zajedno ćete izgraditi veliku kuću, u koju ćete primiti napuštene, same i svećenike. Vi započnite, a ja ću vam poslati ljude i sredstva. Nazvati ćete je „Djelo ljubavi“. Darujte svu vašu ljubav.“

„Materijalna djela će biti samo za ublažiti patnje i za dovesti vašu braću u vjeru, odnosno Ocu. Napravite sve dobro. Neka ostane čvrst cilj vašeg djela: Vjera!

Monte di Cristo

Hodočasnici u Schiu imaju priliku moliti Križni put na Kristovom brdu – Monte di Cristo Belmonte. To je šumoviti brežuljak blizu Schia. Za Velikog tjedna 1969. godine Renato Baron podigao je sa mladima tog kraja na vrhu brijega veliki Križ od čeličnih cijevi, koji je blagoslovljen na Veliki

petak 19. ožujka 1969. godine. U Velikom tjednu 1986. Renato je sa svojim prijateljima uz put koji vodi do vrha brijega postavio 13 drvenih križeva od bagremovog drva. Križevi su jednostavno ukopani u zemlju. Blagoslovljeni su na Veliku subotu iste godine. Uređen je put na čijoj se polovini nalazi izvor svježe vode, a na samom vrhu rujna 1986. sazidan kameni oltar sa tri čudotvorne medalje, relikvijama iz Nazareta, kamenja iz Jordana i Međugorja. Na oltar je smješten brončani kip Isusa Krista (6. siječnja 1987.) i kip Majke Božje (18. prosinca 1987.)

U noći 11. travnja 1986. ukazala se po prvi puta Majka Božja nad Križem u svijetloj kugli, ali ne u liku iz crkve San Martino, nego u liku kako je viđena od Renata i vidjelice Marije Pavlović u Međugorju 7. na 8. ožujka iste godine. Gospa je na Kristovu brdu rekla Renatu:

„Moja djeco! Ovdje vas nitko neće istjerati. Ti si imao odvažnosti postaviti ovaj Križ. Križu Gospodnjem uzdigni uvijek zahvalni pogled! Nemojte se sramiti Križa. Isus će sve blagosloviti koji se ovdje mole. Ja sam uvijek uz vas. Zahvaljujem i blagoslivam vas.“

Promjena života

U kolovozu 1985. Renato se povjerio svom župniku. Župnik je bio mišljenja da je Renato prenapet, te mu je savjetovao da upozna proroka Iliju koji je tražio Boga u oluji, a doživio Ga u blagom povjetarcu. Renato nije znao što mu je župnik time želio reći. Idućeg dana opet je imao viđenje i čuo glas: „Renato, idi u sakristiju, uzmi knjigu, položi na oltar, otvori i čitaj!“

On je poslušao. Otvori ormar, uzme jednu knjigu, položi je na oltar, otvorio nasumce i počeo čitati: „Gospodin reče Iliji: Izađi iz spilje, ja ti trebam govoriti. Napolju, izvan spilje javi se snažni vjetar“. To bijaše mjesto koje mu je naveo župnik dan prije. Renato je o tome oprezno počeo govoriti ljudima koji su o tome nešto načuli. Pozvao ih je na molitvu u San Martino. Na početku ih je dolazilo malo. A krajem listopada 1985. rekla je Gospa Renatu:

„Ne boj se, danas ćeš imati novi posjet. To će biti suradnici, ljudi koji će ti pomoći na tvom putu.“

I stvarno, slijedećeg dana dođe mu jedan prijatelj koji je često hodočastio u Međugorje. Krajem studenoga već je bilo 20 osoba koje su redovito svake večeri dolazile moliti Krunicu u San Martino. Bili su prisutni i 26. studenoga 1985. kada je Gospa rekla:

„Vidiš li, više nisi sam. Ti će ti ljudi pomoći da se ljudi oslobode grijeha. Sada ti je predana poruka. Blaženi oni koji je prihvate. Pokušaj sačuvati jednu jedinstvenu Crkvu. To trebaš moliti za svoju milost. Ja vas blagoslivam.“

Tada ih je Gospa savjetovala kako trebaju proširiti poruku, a oni je upitaše kako se Marija naziva? Renato to još nije znao.

„Ja sam Kraljica Ljubavi. Ako se vi međusobno ljubite, bit će i Otac kod vas. Ljubav i milosrđe. Molite neprestano. Pođite po svijetu i navješćujte neumorno Kraljevstvo Očevu. Tko spasi svoga brata, spasit će i sebe. Ljubite i bit ćete

ljubljeni. Neću vas osloboditi same. Blagoslivam vas."

Otkako se u crkvi sastajala molitvena zajednica, javila se želja da u njoj bude pohranjeno Presveto Euharistijsko Otajstvo. Mjesni je župnik pristao te su nadležni Kapucini blagoslovili novo Svetohranište i u nj smjestili posvećene Hostije. Te večeri rekla je Gospa Renatu:

„Ti nisi jedini koji trpiš. Sve to žrtvuješ za one koji ne vjeruju; tko ne vjeruje, griješi. Grijesi su uzroci svih patnji na ovom svijetu. Sam je čovjek krivac trpljenju. Sutra ću ti pokazati Isusa. Dođi i reci svima koji trpe, oni bi trebali pokazati svoje križeve za obraćenje ljudi, jer vam ne preostaje puno vremena.“

Moleći slijedećeg jutra pred Svetohraništem, Renato je čuo Gospine riječi:

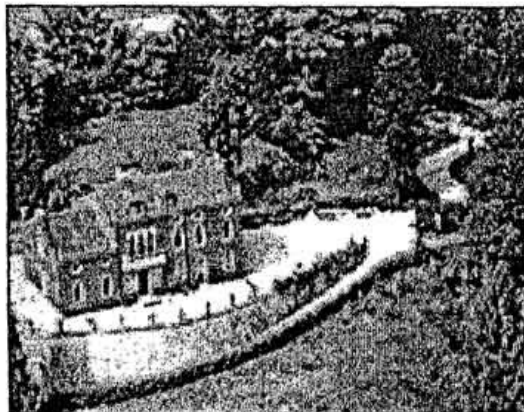
„To je tvoj Isus kojeg si dugo očekivao. Sada je On živ u Svetohraništu. Zahvaljaj Mu i ljubi Ga! Učini da Ga ljube svi ljudi!“

U tom je trenutku Renato opazio da se Dijete Isus nalazi u rukama Kraljice Ljubavi, što nije vidio u prethodnim ukazanjima. Isus se micao i stupio s Renatom u kontakt.

Cenakul – Dom molitve

Renato je otkupio staru trošnu vilu s lijepim parkom površine oko 50 000 kvadratnih metara u blizini crkvice San Martino. Za obnovu vile i parka darovano je preko 6000 radnih sati, a građevni materijal i pomoćna sredstva darovali su Renatovi prijatelji. U vili je uređena dvorana za večernji susret

molitvenih zajednica, a posebno je velika Molitvena zajednica mladih.

Nedjeljom navečer dolaze oci Benediktinci iz Vicenze te drže susrete za Treći red Benediktinaca kao pripremu za posvetu Majci Božjoj. Tako se u toj školi vjere okupi preko 200 osoba.

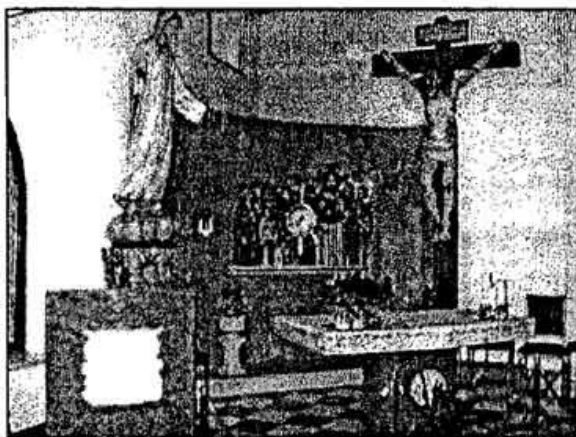

Neobjašnjivi miris

Na spomendan sv. Martina 11. studenoga 1986. godine počeo se širiti miris od Raspela u molitvenom prostoru Renatove kuće. Ustanovljeno je da miris dolazi sa Raspela, od Isusove glave i Njegovih rana. Sutradan je dolazio ugodan miris iz ruku i nogu malog keramičkog kipa

Majke Božje koja se časti u istoj prostoriji. Isti se miris osjetio i sa kipa Majke Božje u crkvi San Martino. 23. studenoga počeo je mirisati drveni križ druge postaje Križnog puta na Kristovom brdu. Taj jednostavni križ od bagremovog drveta počeo je širiti neobičan miris. Neke noći su vandali premazali taj križ smolom. Kad je odstranjen premaz smole, križ je nastavio širiti miris. Jedan komadić križa pradan je na laboratorijska ispitivanja. Nije se moglo pronaći kemijsku tvar koja bi bila nositelj tog mirisa. Potom je taj drveni križ postavljen u staklenu vitrinu kojoj je otvorena gornja strana, tako da se može osjetiti miris. Vitrina s križem postavljena je u prostoriji za molitvu u kući Djela ljubavi. U vezi s tim križem Majka Božja je rekla na blagdan Gospe Karmelske 16. srpnja 1987. godine:

„Neka ovaj Križ bude simbol ovog Doma. Krv istječe sa ovoga Križa. To je nevidljivo za ljudske oči, ali je vidljivo očima vjere. Tko počisti taj Križ bit će blagoslovljen. Tisuće ljudi će proći kroz ovaj Dom i molit će se s tobom i sa svećenikom. Moj lik će biti pored Isusa na Križu, a iz mojih ruku će izlaziti zrake svjetla i milosti.“

Nakon pobožnosti Križnog puta 19. kolovoza 1987. godine, Renato je odjednom začuo riječi: „Potrči! Pohiti! Netko želi u tvojoj kući učiniti svetogrđel!“ Odmah su svi potrčali i došli u Dom molitve. Našli su otvorena vrata, a vitrine s križem više nije bilo u kapeli. No, opet su osjetili tajanstveni miris. Slijedili su miris te iznenadili lopove koji su upravo tovarili vitrinu s križem u malo teretno vozilo.

U Domu molitve nalazi se kao dar iz Betlehema drveni kip Djeteta Isusa. Na blagdan Nevine dječice 28. prosinca 1987. godine iz očiju kipa Malog Isusa puna tri sata izlazile su suze. Četiri dana poslije Gospa je rekla:

„Isus lije suze sa mnom zbog velikog nehaja čovječanstva. On vidi svaku dušu, On gleda svako srce, ali srca i duše su daleko od Njega! Ostanite uz Njega! Kad moj glas ne prihvaćate kao poziv, neka bi barem Njegove suze potresle ravnodušno čovječanstvo. O, bit će suza! Plakat će ovaj oholi naraštaj okamenjena srca. Poslušajte me, moja djeco!“

Umjesto zaključka

Vjera nam kaže da je Bog neizmjerljivo dobro, a nada da je to dobro moguće postići. Iz toga se rađa ljubav koju Duh Sveti učvršćuje do te mjere da Boga možemo zvati svojim Ocem. U toj ljubavi postaje uzvišena i posvećena svaka časna ljubav prema Božjim stvorenjima, posebno prema ljudskim stvorenjima koja po Bogu smatramo braćom i sestrama. Ipak, poslije Boga, prvo stvorenje koje zaslužuje našu ljubav jest Blažena Djevica Marija, koju uostalom i sam Krist, umirući na križu, predaje nama za majku.

Vjera, ufanje i ljubav daju nam izvanredno prosvjetljenje o Marijinoj veličini, a blagopokojni papa Ivan Pavao II u svojoj enciklici „Otkupiteljeva Majka – Redemptoris Mater“ (1987.) izrazio je nadu da će upravo moderni ljudi, dakle mi i naši suvremenici, mnogo bolje razumjeti i mnogo lakše prihvatiti ovu našu kršćansku vjeru kad točnije i potpunije shvatimo tko je zapravo Marija i što nam ona znači. Danas hodočastimo Mariji Kraljici Ljubavi. Hodočastimo u Schio iako službena Crkva još uvijek nije priznala ova ukazanja. Hodočastimo iskazujući i njegujući pobožnost prema Blaženoj Djevici Mariji jer znamo i vjerujemo da je ona Bogorodica, Bezgrešna, djevičanska Majka i na nebo uznesena. Hodočastimo iskazujući joj svoju dječju ljubav jer djeca ljube majku na taj način što je promatraju i oponašaju, jer žele biti kao ona. Što znači hodočastiti našoj nebeskoj Majci Mariji? Je li to samo relikv prošliosti ili tradicionalni običaj? Ili hodočastimo zbog nekih svojih manje ili više definiranih ljudskih potreba? Što kažemo mi koji hodočastimo? Jesmo li si uopće postavljali ova pitanja i kako smo na

njih odgovarali? Neće biti suvišno ako to učinimo više puta. To je jedan vid čišćenja ili pročišćavanja od eventualnih početnih nejasnoća pa sve do kojekakvih natruha koje se nakupe u hodu, ili hodočašćenju.

Božo Barun, kateheta i novinar, napisao je prije nekoliko godina u „Veritasu“ lijepo razmišljanje o hodočašćenju Mariji, te kaže kako je „uvjeren da naša hodočašća ne bi trebali strogo dijeliti na Marijanska, Isusova, svetačka ili neka druga. To bi trebala biti jedinstvena hodočašća u kojima bi Marija bila uvijek prisutna kao majka i predvoditeljica. Zašto? Zato jer je, bez obzira na različitost formi, krajnji smisao svih tih hodočašća isti – proslava Boga komu je Marija posvetila cijelo svoje biće. A kroz tu proslavu hodočasnici postižu osobnu duhovnu preobrazbu preko zadobivenih milosti, odnosno ispunjenje molitvenih nakana koje su u skladu s Božjom voljom. A u tome im je majka Marija sigurna i stalna posrednica.

U tom smislu svako katoličko hodočašće nosi na sebi i marijanski pečat, marijanski duh. Što je to? To je duh potpunog, poniznog i neopozivog predanja u volju Božju.

Marijini hodočasnici idu, hode s njom u svakodnevni, ali i onaj konačni susret s Bogom. Ona ih kao majka predvodi, poučava ih kako i zašto trebaju iskazivati čast Bogu, pokazuje im pravi put, čuvajući ih od stranputica, štiti ih od neprijatelja, hrabri ih da ustraju i jača kad posustanu.

Može li majka ne ići sa svojom djecom na tako važnom, zapravo presudnom hodu? Može li majka ne biti uz svoju grijehom ranjenu i bolesnu djecu? Može li majka mimo gledati kako joj sile zla napadaju djecu? Naravno da ne može i neće. Marijina majčinska

ljubav čini čudesna djela koja se nastavljaju na božanska djela njezina Sina, a on je obećao: "Tko vjeruje u mene, činit će djela koja ja činim; da veća će od njih činiti, jer ja odlazim Ocu. I što god zaištete u moje ime, učinit ću, da se proslavi Otac u Sinu. Ako me što zaištete u moje ime, učinit ću" (Iv 14, 12-14)..."

„Iz evanđeoskih izvještaja zaključujemo da je i Marija od rane mladosti bila hodočasnica. Nije to bilo samo onda kad je hodočastila u Jeruzalemski hram ili pohađala sinagogu već je to činila kud god je išla. Kako? Tako što je svojim hodom, svojim riječima i djelima častila Boga, svjedočila njegovu ljubav. To se na poseban način očitovalo kad je i sama postala Hram Boga živoga, živa Pokaznica utjelovljenjem Sina Božjega u njezinu krilu.

Kad odlazi u pohod rođakinji Elizabeti nosi joj Božji blagoslov kojeg na znakovit način osjeća i dijete (Ivan Krstitelj) koje se nalazi u njezinoj utrobi. Nakon Elizabetinih riječi ona pjeva veličanstveni hodočasnički hvalospjev **Veliča** u kojem svjedoči o Božjim djelima: "...velika mi djela učini Svesilni, sveto je ime njegovo!" (Lk 1, 49)

Što još čine njezine hodočasničke stope? Svojim dolaskom u štalu pretvara je u velebni hram u kojem se rađa Sin Božji. Majka nas koji put s bolnim srcem i sa suzama u očima poziva da krenemo prvoj ljubavi i da slušamo njezina Sina Isusa Krista. I danas, kao i u Kani Galilejskoj, ona poručuje: "Što god vam rekne, učinite." (Iv 2, 5). Cijelim životom ona nas podsjeća na ono čemu nas je učio njezin sin Isus Krist. A On nas je

jasno i odlučno pozivao da hodočastimo prema nebu, a ne da stojimo na mjestu zidajući propadljivu i vremenitu kulu na ovoj zemlji.

Upitajmo se: Ima li smisla graditi građevinu bez temelja ili graditi temelje na pjeskovitom tlu? Ima li smisla utrošiti silna sredstva za namještanje i uljepšavanje zgrade koja će se kad-tad srušiti pod naletom bujice nevremena? Naravno da je to besmisleno. Zar nije isti slučaj i s našom duhovnom kućom? Zar možemo dolaziti na molitve i ići na hodočašća, veseliti se i pjevati, slušati duhovne nagovore i sami drugima govoriti velike stvari, a da nismo spremni krenuti tijesnim i trnovitim hodočasničkim putem za Isusom?

Naše molitve, pjesme, pobožnosti, kao i naša hodočašća imaju smisla tek onda ako ih naziđujemo na sigurnom temelju. A što, ili bolje reći, tko je siguran temelj? To je jedino Isus Krist. Jedino istinska ljubav prema njemu može izdržati sve bujice i vjetrove zla. Tko ljubi, taj je i poslušan ljubljenoj osobi. Ništa joj neće odbiti. Tko ljubi taj poput Marije korača za Isusom i upija snagu za hodočasničko putovanje uskim i trnovitim putem života. Taj nam primjer daje majka Marija prije križa, pod križem i poslije križa.

Informacije u ovoj brošurici prikupljene su iz različitih izvora, od Glasa koncila, IKA-e, autorskih tekstova gosp. Šime Šokćevića i Bože Baruna u Glasniku sv. Antuna „Veritas“, fotokopiranih prospekata s ranijih hodočašća, do internetskih stranica Comune Schio, wikipedie, commons-vikimedia, Ureda za informacije Vatikana, bachitacatholic.info; reginadellamore.org; jmanjackal.net; dieu-sauve.chez.alice.fr: ...

Svima iskrena i velika hvala. (I.M.)
